

Мария Вериго.

Борсукътъ.

Въ гжсталацитѣ на една гора, подъ разклонената елха, единъ борсукъ си копаелъ дупка. Нѣколко дена вече не спалъ, не ялъ, той цѣль билъ отдаденъ на работа. А работата не била лека. Трѣбвало да си ископае дълбока и удобна дупка, а нѣмалъ ни мотика, ни лопата, — съ нокти той ровилъ прѣстѣта, изхвърлялъ камънитѣ и приготвявалъ зимното си жилище. Една стая си приготвялъ за килерче, гдѣто ще събира храна, друга за събиране смѣтѣта, а друга широка и удобна трѣбвало да приготи за свое жилище. Отгорѣ ѣ да пробие дупка, прѣзъ която да влиза чистъ въздухъ, а отдолу да я постели съ мѣхъ и листа.

Много работа прѣдетоело на борсука!

Защо ли толкова бързалъ той?

Той бързалъ, защото хладната и дъжделива есень настѣпвала, а той нѣмало кждѣ да подслони глава. Прѣзъ лѣтото той ималъ друго жилище, — далечъ нѣкждѣ отъ тукъ той ималъ друго, удобно жилище. Но кой знае кой и отъ кждѣ се промѣкналъ нѣкой и почналъ да прави пакости въ него.

Ту ще му разбърка събраната храна, ту ще разхвърля нечистотии изъ спалнята му, и все кога го нѣма! Какъ не се мжчилъ клетиятъ борсукъ, какъ не го търсилъ и причаквалъ, не можалъ да го хване. Понѣкога нарочно оставалъ въ кщтата си, скривалъ се вжтрѣ, а само муцунката си показвалъ и зорко бдѣлъ навънъ, но никой не идвалъ. А излѣзе ли за минутка